

tava, un altre va treure colònia i la tovallola per retornar-lo, un tercer va anar per posar-lo dins el cotxe per portar-lo a la casa. Tot això mirat des de dalt la casa era com veure una pel·lícula.

El tercer va ser l'any 1969. Com que la Dolors de cal Cego el dissabte i el diumenge havia de baixar a Castellar per anar al Bar del Pi, pujava a ajudar-me la Joana Sánchez. Un dia la Joana va ser padrina i va voler que cuinera i monitors en participéssim, i el dissabte va pujar pastes seques, xampany i tabac ros i negre, dient que volia que ho celebréssim el dilluns quan hi hagués la Dolors. Aquest dia, vam quedar amb els monitors que quan haguéssim acabat de rentar els plats aniríem a la sala de monitors i tots plegats ho celebrariem. Jo ja tenia una mica de por d'anar allà a l'hora de les reunions, perquè segons el moment en que estessin el Sr Llop probablement ens clavaria un envit, i per això vaig dir: Comenceu a passar que jo ja vinc. La Mercè Garròs, que és una bona fe, ho hauria fet, però la Dolors, més pícara, va dir-me: —Oi que t'ho han encarregat a tu?, doncs vés al davant. Abans d'entrar no sentíem, a dins, ni el respirar de ningú. Truquem. L'una portava les pastes, l'altra el xampany i l'altra el tabac. A

l'entrar, amb la mirada que ens donà el «Jefe» si haguéssim sigut de cera hauríem quedat foses. Vam dir el que hi anavem a fer i ningú ens contestà. Vam deixar-ho sobre la taula, destapàrem els paquets i ens vam asseure a darrera, a un tros de sofà que hi havia, i continuà el silenci. Davant l'èxit, ens aixecàrem i marxàrem. Una monitora ens va dir: —Ja marxeu? Jo li vaig contestar: —Home!, amb l'acolliment que ens heu fet, ens en doneu l'aire d'agafar la porta. Quan vam ser fora jo vaig dir: —Quina barra! Quin paper de fer-nos. I la Dolors contestà: —Què vols que et digui. Un paperàs, paperàs, no que no ens l'han fet, però Déu n'hi do! L'endemà els monitors ens comentaven que la raó era que hi acabava d'haver un «rapapolvo» i per tant aquell era el moment pitjor. Però, tot i amb això quan vam anar al quarto dels monitors ho vam trobar tot buit, les plates i les ampolles. I nosaltres ens havíem quedat «descompuesta y sin novio»! Però els tips de riure que ens hem fet, tant la Mercè, com la Dolors, com jo, parlant d'aquest fet, no tenen preu!

Per acabar: Per mi la vida de Colònies ha sigut aprendre d'estimar més, de callar, de conviure, i fins i tot vaig canviar molt el meu caràcter

COLLES

JOSEP AVELLANEDA, FRANCESC DAVÍ i ANTONI ARDERIUS

Fer memòria de les activitats i objectius portats a terme anys enrera, no és gaire senzill, però aprofitant que els moments passats i les anècdotes sempre són fàcils de recordar, ens posem a regirar papers i fotografies per tal de facilitar-nos la tasca.

Durant els anys 1967-70, després de les tandes de Colònies a Castellar, es procurava donar continuïtat a l'amistat i coneixença que s'havia aconseguit durant aquells dies

d'estada a la Casa Nova del Castell, portant a terme activitats d'esplai els dissabtes i alguns diumenges durant l'any.

Les reunions es portaven a terme als locals dels baixos de la Rectoria, on temps enrera, abans de la fundació de l'Obra de Colònies, un grup de jovent hi portava a terme les seves activitats. Aquest grup s'anomenava «Colles» segons es deduïa de les banderoles que hi havien dins del local quan hi entràrem nosaltres per

primer cop. També hi havien armaris i taules fetes per ells, que també foren de la nostra utilitat. Vet aquí, doncs, que el local passàrem a anomenar-lo, tot seguit, el local de «Colles», i el grup, agafà el mateix nom. D'aquí ve que entre setmana era freqüent veure't amb altres amics pel carrer i dir-nos «fins dissabte a Colles».

Quan s'acostava Nadal, al local s'hi bastia el tradicional Pessebre, per la castanyada també ho celebràvem tots junts, fèiem de tant en tant alguna excursió per les rodalies del poble, fèiem gimkhames, etc. i qui no recorda els partits de futbol a l'esplanada del Cementiri Vell, camp que ens cuidàrem de posar-lo en condicions durant uns quants dissabtes tallant les altes herbes que hi havien. Aleshores les porteries eren dues pedres, i els gols venien limitats per l'alçada del que en aquell moment jugava de porter, ja que sempre es discutia que havia anat alta. Posteriorment, quan el moviment Esplai arraigà fort, el camp s'acondicionà per tal que fos un terreny d'esbarjo, i els de Colles hi fèiem algun partit de «Campionat», on inclús els pares d'algú de nosaltres hi jugaven.

És pel febrer o març de l'any 1971, quan se'ns plantejà la possibilitat de fer les Colònies per a nois d'11 a 14 anys en un lloc diferent al de Castellcir, sense deslligar-nos de l'obra de Colònies. Gràcies a la confiança dels pares i de la Junta de Colònies, vàrem portar a terme, amb més o menys encert, un estol d'activitats que començaven a tenir nous alicients, ja que els paratges eren diferents i es veien noves possibilitats cara un futur

ESTIU DEL 1971

Del 5 al 13 d'agost es porta a terme la tanda de Colònies a Sant Pere de Falgars d'en Bas, una parròquia situada aproximadament a 30 quilòmetres d'Olot, 10 de Rupit i 5 d'Hostalets de Bas.

Pels carrers de Rupit, un grup de la tanda de nois a Falgars de Bas l'any 1971, amb un dels monitors, Lluís Argemí.

El preu era de 800 pessetes per persona, i els assistents foren els següents: com a monitors, Joan M.ª Arans, Lluís Argemí, Josep Avellaneda i Francesc Daví. Com a cuineres, Teresa M.ª Datzira, Paquita Antonell, i la filla d'aquesta, Anna Carné Antonell, que si bé era molt jove, neta per a fer de cuinera (tenia dos anys), era prou simpàtica i xamosa per esdevenir la «mascota» de la tanda. I els 17 nois eren en Jordi Cadafalch, Jaume Clapés, Joan Aguares, Joan Genescà, Josep Aguilà, Josep M.ª Gandía, Ramon Parcerisa, Jaume Guardiola, Rafel Clapés, Sebastià Pèlachs, Joan Elías, Josep Fuster, Josep Graells, Jordi Piñot, Joan Calvó, Joan Padullés i Miquel Martínez.

Com a activitats principals dutes a terme, recordem les gimkhames, jocs de bosc i de lluita, jocs de nit, vetllades, xerrades, una descoberta de poble a Hostalets de Bas, excursions a Rupit, a Nostra Senyora del

Far, a Puigsacalm, etc., etc. Precisament de l'excursió amb tendes al Puigsacalm, guardem un divertit anècdota, que el transcrivim tal com fou publicat a «Forja» el setembre del 71.

«—Haviem de marxar a les 3,30 i vàrem marxar a les 7

»Tres vaques es passejaven pel mig del camí.

»En R. no podia amb la motxilla i anava cap endarrera.

»En P. va caure amb la motxilla carregada de patates.

»En R. va agafar un galipau i el va posar dins la motxilla.

»Haviem d'acampar a les 9 i vàrem acampar a les 12,46.

»A les 2,15 de la nit vàrem fer vetllada dins la tenda.

»En C. va tastar un "cap gros" al rentar-se la cara.

»Pel retràs habitual no vàrem poder arribar al Puigsacalm.

»En P. va fer un cementiri per les patates.

»En P., com és habitual, va repetir de tot, inclús de ????

»En C., de tant beure aigua, li van sortir butllofes als peus.

»En G. va portar un ratet una olla de patates a l'esquena, i de l'odi que els va agafar, a l'hora de dinar les va enterrar

»En arribar de l'excursió, en A. no va esperar el llit per quedar ben adormit.

»Amb "sombbrero" i "xubasquero", en G. va arribar més mullat que un "paraigüero".»

També com a anècdota recordem el viatge d'anada quan el pare G., que era un dels que ens acompanyava, anava tot cofoi perquè estrena-va cotxe, i va tenir la «pega» de donar un cop fort a una roda i aquesta va quedar destrossada.

Després de la tanda, es planteja la continuació d'aquest moviment, i es veié que hi havia necessitat d'una distracció cultural-esplai per als nois, i a partir d'aquí es començaren a portar a terme activitats gairebé cada final de setmana.

Per aquell temps, en Francesc Daví hagué de marxar a la «mili», i quedaren com a monitors en Lluís Argemí i en Josep Avellaneda.

SETMANA SANTA DEL 72

Arribà la Setmana Santa de l'any 72, i els monitors ens organitzaren un campament a Sant Mateu de Bages, on ens hi dirigírem el Dijous Sant a les 5 de la tarda acompanyats per dos pares amb els seus cotxes i el «Sevillano». Cal destacar que el menjar ens el cuinàvem nosaltres, i de gana no vàrem passar-ne gens. Els que hi assistírem fórem en Lluís Argemí, en Josep Avellaneda, Josep Aguilar, Joan Genescà, Jordi Piñot, Jaume Clapés, Isidre Carné, Josep M.ª Gandía, Enric de Juan, Antoni Aderius, Jordi Garròs, Joan Calvo, Joan i Alfons Agualeles i Ramon Parcerisa.

Teníem el campament muntat als afores del poble, però dormíem a la pallisa del rector, i la primera nit, quan anàvem cap a dormir, el mossèn treié el 2 CV de dins, i va punxar una roda i apa!, ja tens els de Colles canviant la roda del cotxe del rector. Cal remarcar que vàrem col·laborar en quasi tots els actes litúrgics que es portaren a terme en aquella petita església.

El vespre de la vetlla pasqual, un cop acabada aquesta, un pare ens portà una «mona» de Pasqua.

Marxàrem el diumenge de Pasqua cap a Castellar, tot guardant un bon record d'aquella estada en aquell petit però bonic poble.

ESTIU DEL 72

El temps va passant, i arriba l'estiu del 72. Aquest any, en Lluís (l'I-sard), i en Pep, amb la «júnior» (moto) del primer, s'arribaren fins al peu del Pedraforca per tal de veure com estava la rectoria de Gresolet a fi i efecte de portar-hi a terme la tanda d'aquell any. Cal destacar que els dos arrebegaren un bon xàfec d'aigua que els acompanyà durant molta estona del viatge, i inclús els portà un petit problema a

la moto a l'humitejar-se els «platinos»; per sort, un xic «d'anti-humitat» ho solucionà.

La tanda va començar el 18 de juliol, fins el 30, i els que hi anaren eren en Lluís Argemí i Josep Avellaneda com a monitors; en Pere Busquets era l'encarregat del suministre amb el seu «Dyane 6»; com a cuïneres hi havia la germana d'en Lluís, Josefina Argemí, «Cuqui» pels amics, i una amiga d'aquesta que es deia Mercè, però desconeixem el cognom. Els nois eren en Joan i Alfons Aguares, Josep M.ª Gandía, Jordi Píñot, Rafel Clapés, Jaume Guardiola, Jordi Garròs, Pere Rocabert, Jordi Cadafalch, Joan Parés, Josep Aguilà i Jaume Clapés.

Lògicament, es feren les excursions al Pedraforca i al Comabona, dos pics que estaven relativament a prop. D'altres activitats foren els típics jocs, tant de bosc com de nit, xerrades, etc., i una divertida gymkhama que l'explicarem transcrivint el que escrigué mossèn Joan Bernades a la «Forja» el dia que explicà la seva visita a Gresolet, acompanyat de la seva mare.

«Quan arribàrem anaven a començar una gymkhama amb proves tan divertides com fer bunyols i menjar-se'ls, treure amb les dents una pedra de dins un cossi ple d'aigua, arrastar-se per una espècie de túnel, fer un petit "rappel", omplir una ampolla d'aigua amb un plat, portar una taronja amb una cullera agafada per la boca, fer un dibuix amb els peus, etc.

»La mare només feia que comentar sobre les més originals maneres de fer bunyols. Un inclús els feu "a la crème": se li encengué l'oli de la paella. No direm si aquest fou o no un monitor, que també passaren per totes les proves com un infant més.

»L'entusiasme pel joc no el refredà ni la fina pluja que, cap al final, començà a caure i que, en alguns moments, era ja ben molesta.

»L'eufòria era total i fins aquesta pluja semblà voler-hi contribuir puix

tot just acabat el joc, començà la tempesta de debò que durà tota l'estona de dinar.»

Cal dir que aquesta tanda estava previst en principi que fos campament amb tendes, i si bé aquestes es muntaren, només hi poguérem dormir dues nits degut a la pluja, que quasi cada dia ens visitava a la tarda, després de que al matí hagués fet un sol de justícia. Les altres nits es dormia a les dependències del costat del Santuari, on a més hi fèiem les activitats quan plovia.

La mascota d'aquesta tanda fou un hipopòtam que dibuixà en Lluís, i l'anomenàrem el «pipotamu de Saldes». També actuà durant la tanda el Zorro, tot fent de les seves.

L'últim dia, mentre desmuntàvem les tendes, es presentaren dos senyors demanant-nos els permisos per estar allà; després d'ensenyar-los tots els que prèviament havíem tramitat, puix sempre anàvem legalment autoritzats, ens digueren que no servien de res, i després de discutir una estona, els diguérem que el mossèn ens havia donat el permís, i tot just dir això, que van canviar totalment d'actitud, inclús s'oferiren per si necessitàvem quelcom. (Tenien por del clero?)

Bé, acabada la tanda, la vida de Colles continuava al poble els dissabtes i diumenges. El temps anava passant, i ara era en Lluís qui havia de marxar cap a Cartagena a fer de mariner, mentre que en Ciscu encara no havia tornat de Sant Climent. Llavors quedava en Pep sol, i com que sol era un xic difícil poder-ho fer tot, demanà la col·laboració d'en Lluís Busquets. Mentre, s'havia format un grup de noies a part del nostre, amb una ideologia semblant, i en una reunió es prengué l'acord de juntar els dos grups. Això al principi creà confusió, però s'anà normalitzant i fèiem les activitats conjuntament.

SETMANA SANTA DEL 73

Arriba la Setmana Santa de l'any 1973. Es decideix anar a Riells del

Montseny, en una pallisa que hi havia als afores. És la primera activitat de més d'un dia i que es fa mixte. Hi assisteixen com a monitors en Josep Avellaneda, Lluís Busquets i Francesc Daví; com a monitores Anna M.ª López i Rosa M.ª Ferrer De nois i noies, Montse Genescà, Núria Oller, Iolanda Pellicer, Ray Serra, Joan Vall, Josep Pellicer, Jaume Clapés, Jordi Garròs, Joan Genescà, Antoni Arderius, Alfons Aguares, Jordi Piñot i Josep M.ª Gandia.

Les activitats consistiren en fer excursions per les rodalies, jocs a l'esplanada que hi havia a sobre la pallisa, participació en els actes litúrgics de Setmana Santa a l'església del poble, especialment a la revetlla pasqual, etc. Inclús un dia a la tarda tinguérem la visita d'uns xicots de Premià, que es refugiaren a la pallisa de la pluja que queia, i participaren en els jocs que estàvem fent.

Aquest «campament» durà 3 dies, de dijous a diumenge.

ESTIU DEL 73

Un cop passada la Setmana Santa, tothom ja espera l'arribada de l'estiu, per tal d'anar a Colònies, i aquest any 73 es decideix anar al poble de La Coma, concretament a la masia anomenada Cal Joan Batlle. Era el primer estiu que era una tanda de colles mixtes, i també que ens fèiem el menjar nosaltres mateixos, anant a comprar cada dos dies al poble de La Coma. Com a monitors hi eren en Josep Avellaneda, Lluís Busquets, Francesc Daví i Rosa Casamada i Anna M.ª López com a monitores. De nois i noies hi érem na Paquita Fitó, Mariona Picó, Ray Serra, Montse Genescà, Anna Gálvez, Núria Oller, Joan Genescà, Jordi Avellaneda, Santi Manrique, Jordi Cadafalch, Amadeu Fernández, Josep M.ª Gandia, Jaume Clapés, Antoni Arderius, Pere Rocavert, Jaume Guardiola, Alfons Aguares, Rafel Clapés, Jordi Piñot, Manel del Valle, Joan Aguares, Isidre Carné, Francesc Cerezo, Gabriel Juanico, Andreu Picó, Manel Fitó, Jordi Garròs i Josep Aguilar.

Les activitats foren moltes i variades, ja que a més de que el clima fou molt bo, disposàvem d'una esplanada al davant de la casa que ens permetia fer tot tipus de jocs. L'activitat reina, però, fou l'excursió a la Bòfia, pic del Morrerres i Cap del Sentinella, des del qual es veia Sant Llorenç dels Morunys, el Santuari de Lord, i totes les carenes dels voltants. Val a dir que ara ja s'hi pot pujar amb cotxe, ja que hi han pistes d'esquí en funcionament. Quan nosaltres hi anàrem, tot just començaven a obrir alguna pista forestal.

També pujàrem al Cap del Verd, pic més alt de la Serra del Verd, que també ofería la vista del Cadí, el Pedraforca, els Pirineus, les muntanyes d'Andorra, Gòsol, Tuixent, etc.

Per Sant Jaume vàrem fer una revetlla, per tal de celebrar el sant de tres nois i el de les dues Annes, així com l'aniversari d'en Joan. Tampoc no hi faltaren les vetllades, i la que férem l'últim vespre, serví per a donar un petit record i fer-los un senzill homenatge a un matrimoni d'avis que eren molt simpàtics i sempre estaven disposats a ajudar-nos en el que fos, a part de que eren els nostres proveïdors de llet autèntica de vaca, ja que les munyien davant nostre.

També anàvem al poble a banyar-nos, però l'aigua era gelada, i poca estona hi aguantaves dintre; era una piscina on l'aigua era corrent, i és clar, mai s'escalfava per molt sol que fés.

També com a anècdota podem dir que enfront la casa hi havia un cirerer, i tots menjàvem cireres fins a «afartar-nos»; les conseqüències ja les podeu suposar: mals de ventre en quantitats industrials.

També es feu la descoberta de poble a La Coma.

Anàrem i tornàrem amb un autocar de l'empresa La Vallesana, i tant a l'anar com al tornar, no paràvem de cantar cançons un xic «illegals» podríem dir-ne, per l'època que érem, i el conductor, mig per por i mig perquè no era català, cada vegada que

travessàvem un poble, ens feia callar a tots. Per sort, no passà res.

Aquest mateix any 73, per la Festa Major, muntàrem una exposició de treballs manuals que havíem anat fent durant uns quants caps de setmana, al Gimnàs Municipal, en diguérem «Expo-Castellar-73». L'exposició fou un èxit de gent i de vendes. Els diners que es feren, un cop deduïdes les despeses, s'entregaren a la Junta de Colònies.

També per Nadal es féu una representació teatral al nostre local.

L'activitat de Colles anava rutllant cada dissabte i diumenge, i el temps passava sense donar-nos-en compte.

SETMANA SANTA DEL 74

Amb aquestes, que ja arriba la Setmana Santa de l'any 74.

Aquest any anàrem al bonic i tranquil poblet de Mura, on la família castellarenca Castells-Lleixà hi tenien una casa que fou el nostre hotel. Recordem d'aquesta estada a Mura una excursió a una cova a la qual penetràrem, i era molt ferma per la gran quantitat d'estalactites i estalagmites que hi havia. Era un panorama bonic de debò.

Però l'activitat reina d'aquesta estada allà, fou el retorn. El férem a peu, passant pel Montcau, La Mola, dinant a la Bauma de la Pinassa, i cap a Castellar falta gent. Fou una excursió un xic cansada, però que val la pena fer-la. Dels membres hi érem, dos monitors, cinc noies i deu nois, ja que no ens recordem de tots, no en possarem cap. Sols direm que el guia era en Gonçal López, gran coneixedor d'aquells verals.

ESTIU DEL 74

Com sol passar sempre, quan ha passat Setmana Santa, ja tothom espera les vacances d'estiu; mentre, però, Colles seguia fent activitats.

I l'estiu 74, lògicament arriba. Aquest any els monitors han anat a buscar lloc a la Cerdanya, en un poblet molt bonic i petit, uns doscents habitants, anomenat Das de Cerdanya. La casa que ens deixaren

Cami dels Estanys de la Pera, un grup de la tanda de noies adolescents a Lles de Cerdanya l'any 1971. Dr.: Pepita Bosch. As. dar.: M. Carme Germà, Montserrat Arderius, Joan M. Arans, Magda Valls. As. dav.: Núria Arderius, Teresa Vilarmau, Antònia Altimira i Anna M. López.

per a portar a terme la tanda, era la Casa del Comú, o sia, l'Ajuntament. Bé, no tot l'edifici, sinó l'ala dreta, on hi havia la cuina, el menjador i les habitacions, suposem de quan hi devia viure el conserge.

La tanda es desenvolupà del 15 al 26 de juliol. El preu, viatge i menjar inclòs, era de 1.200 ptes. (i no vàrem passar pas gana). Els qui hi anàrem: Josep Avellaneda, Ricard Calventus, Francesc Daví, Sebastià Pèlachs, M.ª Teresa Casas, Rosa M.ª Ferrer i M.ª Teresa Vila, com a monitors. De nois i noies: Montse Genescà, M.ª Dolors Guarro, Núria Oller, Montse Plana, Ray Serra, Pere Rocavert, Alfons Aguares, Joan Genescà, Esteve Simon, Josep M.ª Gandía, Jaume Murgó, Jordi Santa, Carles Paricio, Jordi Cadafalch, Carles Plana, Joan Vall, Jordi Piñot, Santi Manrique, Manel del Valle, Antoni Arderius i Amadeu Fernández, aquest amb la cama enguixada, però que l'únic que no podia fer era les excursions, perquè divertir-se, ho feu tant o més que els altres.

Podríem fer un petit diari d'aquesta estada a Das, ja que és la tanda de la qual hem trobat més dades.

Dia 15: Arribem a Das a 2 quarts de 7 de la tarda, després de viatjar amb tren i la línia regular del Sagalés. Després d'organitzar-ho tot una mica, juguem a baix en un camp que hi havia al voltant de l'edifici.

Després, mentre esperàvem per sopar, uns escriviem, d'altres jugaven, etc. A l'hora d'anar a dormir, com és lògic la primera nit, hi hagué força sarau, que durà fins a les tres.

Dia 16: Petita excursió a un turonet que hi ha davant la casa. Al migdia, ens banyem a la piscina d'Alp, amb l'aigua molt freda. Per la tarda fem un joc de bosc on disfrutem molt tots. Al vespre, anem a dormir una mica d'hora, ja que al dia següent volem anar al Moixeró i ens voldríem llevar a les 5.

Dia 17: Tota la nit ha estat plovent, i s'ha suspès l'excursió. Al matí fem jocs d'interior, i a la tarda preparem una vetllada per fer al vespre.

Dia 18: Al matí fem una excursioneta a Prats i al riu Segre; al tornar, passem per Alp. A la tarda, jocs de bosc. Al vespre, preparem el dinar per al dia següent, ja que farem una excursió a Puigcerdà. Ens fiquem al llit a les 2 de la nit.

Dia 19: Ens llevem a dos quarts de 9, i sortim cap a Puigcerdà a les 11, arribant al llac a la 1. La majoria vam llogar una barca per passejar pel llac, i hi hagué més d'una esquitxada voluntària contra l'embarcació contrària. A la tarda visitarem Puigcerdà, i el viatge de retorn el fèrem en tren.

Dia 20: És el dia dels «refredats». Ens llevem a les 10, i pel matí fem vida d'ermità. A la tarda, els que no estan fotuts, van a jugar a futbol al camp d'esports d'Alp.

Dia 21: Rebem la sorpresa de la visita dels pares. Es presenten en un autocar quan ningú no s'ho esperava. Recordem que estàvem a fora la casa, a peu de carretera, i veiem un autocar que venia, tots comentàrem: «Ja venen turistes», «A veure si hi ha bones mosses», etc., etc. Però quan es parà davant nostre, va resultar que les cares ens eren molt conegudes. Els pares dinaren en un restaurant d'Alp, i a la tarda els anàrem a acompanyar. Després, anàrem al cinema.

Dia 22: Excursió «reina» a la Tossa d'Alp. El camí és molt pesat, molta pujada i massa parades. De dalt, el paisatge és meravellós. De tornada passem per l'estació hivernal de La Masella. A l'arribar a la casa, trobem a mossèn Joan Bernades i la seva mare, que havien vingut a veurens, i al trobar només a l'Amadeu (pota tiesa) i en Ricard, els agafaren i van anar tots quatre cap a Llívia. Aquest dia, ens prepararen el sopar els dos que es quedaren, però els cigrons no els posaren prèviament en remull, i semblaven balins. Però, vaja, de voluntat no els en faltà.

Dia 23: Dia de repòs després de l'esforç del dia abans. Al llevar-nos, apareixèrem tots amb la cara pintada de mercromina, inclús els monitors. Desconexem l'autor d'aquesta brometa. Al matí fem una descoberta de poble a Das. A la tarda, una gimkhama, i al vespre, un joc de nit.

Dia 24: Excursió a Meranges. Els últims 10 quilòmetres, per carretera, que ens deixà a tots amb els peus «ben distrets». Al tornar, ens banyem al riu Segre. Al vespre, es fa el judici del «zorro», i ens posem a dormir a dos quarts de 4.

Dia 25: Ens llevem a les 11. Anem a Alp a comprar records. A la tarda ens dediquem a preparar una vetllada on hi hem convidat a tot el poble. L'alcalde, n'Artur Clot, ens permet fer-la a la sala de sessions, i també ens promet la seva presència amb la seva muller. Al vespre, resulta molt concorreguda, tant de gent gran, com de jovent. Fem entrega d'un senzill obsequi al senyor batlle com a agraïment a tot el poble per l'acolliment que ens dispensaren. El record era un penjaclaus amb una fotografia de Das i la signatura de tots els que vam passar aquells dies tan agradables en aquest poble.

Dia 26: Al matí, endreçar i netejar. Havent dinat, marxem cap a Alp per tal de retornar cap a casa. L'Amadeu tingué l'honor de que va fer

el camí amb el cotxe del senyor batlle, fins a Alp, eh?

Les vacances 74 s'havien acabat, i començava una nova etapa a Colles. Lògicament, havia d'entrar gent nova, per tal de que Colles no fos un grup tancat a uns quants, però això va comportar una manca de monitors. Els que hi havien, es dedicaven al jovent nou entrat, i els joves «veterans», ens quedàrem sense monitors. Això féu que moltes activitats les féssim conjuntes, però un xic a desgrat, ja que els que feia tants anys que anàvem a Colles, ens era una mica repetitiu. Per aquest fet, a l'haver-se creat, sense volguer, dos grups, fou que per Setmana Santa no hi hagué cap activitat del grup, i a l'estiu, l'any 75, es fes una tanda amb els monitors de Colles i els membres que, no tots, feia no ben bé un any que hi havien entrat.

ESTIU DEL 75

Es porta a terme la tanda a la casa «El Puig del Mont», al poble de Sant Pau de Segúries, província de Girona. Té lloc del 18 al 28 de juliol, i hi assisteixen en Josep Avellaneda, Francesc Daví, Lluís Arge-mí, Núria Arbiol, Ricard Calventus, Rosa M.ª Ferrer, Sebastià Pèlachs i Isidre Serra com a monitors, i com a joves, Carles Plana, Josep M.ª Vidal, Pere Avellaneda, Jordi Piñot, Josep M.ª Manrique, Jordi Santa, Alfons Agualeles, Martí Planas, Sònia Torres i algú altre que ara no recordem, i tampoc no trobem a les fotografies.

Com a anècdota durant el viatge, fou que a l'arribar a Sant Joan de les Abadesses, en Jordi Piñot ho batejà com a Sant Joan de les Bestieses.

En quant a les activitats, sempre que el temps ho permeté, doncs hi hagueren molts dies de mal temps, cal destacar les excursions a Camprodon i rodalies, jocs de bosc, vetllades, concursos de disfresses, una excursió a la masia «El Sitjà», i cal remarcar també que al fer-nos el menjar nosaltres, ens prenia molt de temps.

També teníem una mascota, un gosset de tres mesos que portà en Josep M.ª Manrique, i que quan anàvem d'excursió el portava a dins de la motxilla per tal de que no es cansés. També hi ha una anècdota que li passà a en Pep: rentant-nos en un canal, li va caure un cubell, i ja no l'hem vist més.

Mentre, el grup de «veterans» de Colles, passà uns dies en un poblet a uns vint quilòmetres de la Seu d'Urgell, anomenat Fórnols del Cadí. Ens hi acompanyà com a monitor, n'Antoni Matas, oncle d'un dels membres, que coneixia aquest poble per haver-hi estat en la casa d'uns seus amics que foren els que ens la cediren per la nostra estada.

Com a activitat més important, cal destacar la pujada al Pic de la Canal Baridana, al Cadí, en un dia molt clar que ens permeté admirar un paisatge molt ferm. També férem jocs de nit, i també de dia, és clar, una anada a Tuixent, i xerrades, etc., etc.

Acabat aquest estiu, Colles entrà en una «crisi», podríem dir-ne. Els veterans no teníem monitors, i volíem fer les activitats pel nostre compte; inclús ens arranjàrem un local per tal d'estar separats dels membres que portaven a terme l'activitat de Colles pròpiament dites. Això féu que la Junta de Colònies es plantejés la qüestió molt seriosament, arribant a la conclusió de que si els membres veterans no teníem monitors, no teníem perquè haver de continuar dins de l'Obra de Colònies. Així ho plantejaren als pares, i a nosaltres, i fou com, a principis de l'any 76, els membres que feia anys que ens bellugàvem pel local de Colles, vèiem com desapareixia el nou local que ens havíem bastit, per tal de que el poguessin fer servir els altres.

L'amistat del grup, però, continuà, i els estius encara passàvem les vacances junts. Així, l'any 76 es féu una travessa pel Pirineu, l'any 77 es pujà al Mont Perdut, l'any 78 anàrem de càmping, etc., etc., però Co-

lles va anar morint, ja que l'altre grup també va anar-se quedant sense monitors, no degut a que no n'hi haguessin, sinó que potser faltava una mica de pràctica per portar joves que s'anaven fent grans i que volien un altre caire en les seves activitats, cosa que els monitors potser no els saberen correspondre.

Alguns membres han fet alguna vegada de monitors a la Casa Nova del Castell, d'altres han continuat un camí molt diferent del nostre, i poca cosa en sabem, però sí que hi ha dos membres que sempre més quedaran en el record de tots: en Josep Parcerisa, un jove alegre que sempre tenia el somriure als llavis; allà on era, segur que s'hi respirava alegria. Era un xicot que es feia apreciar molt per la seva senzillesa i bondat. L'altre que ja no és entre nosaltres, és n'Antoni Pont; d'ell destacariem la seva simpatia i jovialitat, i, sobretot, la seva gran afecció a les motos; era un xicot amb una habilitat increïble, tant damunt una moto, com d'una bicicleta, i érem molts els que per aquest dot, l'admiràvem. Si no hagués estat vícti-

ma d'una greu malaltia, segur que en sentiríem a parlar d'ell com a gran campió de trial. Esperem retrobar-nos algun dia, i recordar les moltes hores que a Colles junts passàrem.

Bé, moltes coses segur que queden al tinter, però tampoc no disposem d'espai suficient com per explicar-ho tot. No ha estat amb cap mala intenció si ens hem descuidat algun nom, però la memòria falla, i a les fotografies no sempre hi surt tothom. Esperem que si alguna vegada podem tornar a recordar els temps passats, sigui amb més temps i que siguem més a recordar

El text, està escrit des de dos punts de vista diferents; per això haureu notat que hi han comentaris que provenen de la part de monitors i d'altres que provenen de la part d'un membre de Colles; això és així perquè s'ha fet conjuntament, i s'ha anat barrejant les idees. Ens agradaria que algun dia sortís algú amb empena per tal de poder publicar en un llibre, si cal, tota l'obra del que fou «Colles».

DE LA CASA NOVA DEL CASTELL A LA PAHISSA DELS PLANELL

JOAN FABA I FABA

Qui s'ho podia imaginar, quan a la tardor d'aquell 1981 festejàvem els quinze anys de vida del Moviment Colònies-Esplai, que aquella celebració seria la darrera activitat que faríem a la Casa Nova del Castell de Castellcir

I així va ésser. A finals d'aquell any, teníem una entrevista amb el propietari de la casa, senyor Torelló, en la que ens demanava una renovació del contracte d'arrendament, un augment molt considerable del lloguer (de 15.000 a 75.000 ptes./any) i un control rigorós de les persones a les quals se'ls deixava la casa. Aque-

lla mateixa setmana, la Junta en ple es reunia per a tractar aquestes qüestions i acordava, com a mal menor, pagar el lloguer sol·licitat i buscar amb temps suficient una altra casa de colònies, ja que intuïem que això no acabaria aquí.

Les nostres temences es confirmaren. A principis de febrer l'apoderat del senyor Torelló ens comunicava telefònicament que del tractat a l'entrevista res de res i que ja podríem entregar les claus de la casa perquè ens haviem d'acomiarar d'ella. Imagineu-vos la nostra sorpresa i desconcert. Passats uns dies, anàvem a